เรื่องเสร็จที่ ๒๐๓/๒๕๐๙

บันทึก

เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘

ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร.๐๔๐๓/๑๑๓๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๐๙ ว่า จังหวัดพังงาได้หารือว่า ผู้รับประทานบัตรทำเหมืองแร่ในทะเลได้ยื่นอุทธรณ์การตีราคาปานกลางของที่ดินและการประเมินภาษีบำรุงท้องที่ ไม่ยอมชำระภาษีบำรุงท้องที่ โดยอ้างว่าประทานบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ร้องเป็นน้ำล้วน ๆ ทุกแปลงย่อมไม่อยู่ในความหมายของคำว่า "ที่ดิน" ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งต่างกับประทานบัตรทำเหมืองแร่ทั่ว ๆ ไปที่มิใช่ในทะเล แต่กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่าตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๖ บัญญัติว่า "ที่ดิน" หมายความว่า พื้นที่ดินและให้หมายความรวมถึงพื้นที่ที่เป็นภูเขาหรือที่มีน้ำด้วย ฉะนั้น พื้นน้ำทะเลที่ทำเหมืองแร่นั้น น่าจะถือว่าเป็นที่ดินตามความในพระราชบัญญัตินี้ด้วย และการทำเหมืองแร่ในทะเลก็ต้องมีการขุดดิน เลนตม ใต้พื้นน้ำทะเลค้นหาแร่ ซึ่งเท่ากับเป็นการหาผลประโยชน์จากที่ดินเหมือนกัน และโดยที่เรื่องนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำในกฎหมาย จึงใคร่ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น เพื่อจะได้ถือว่าเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว กรณีได้ความตามหนังสือเลขาธิการคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นและคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทยซึ่งมาร่วมประชุมด้วย ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้แจ้งการประเมินภาษีไปยังผู้ถือประทานบัตรทำเหมืองแร่ให้เสียภาษีตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่แล้ว ผู้ถือประทานบัตรทำเหมืองแร่เห็นว่าตนไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่และได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดตามบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้ว

ได้ความดังนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า การดำเนินวิธีการเกี่ยวแก่การเรียกเก็บภาษีบำรุงท้องที่ต่อไปก็จะต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่กล่าวคือเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องพิจารณาอุทธรณ์และวินิจฉัย เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้วินิจฉัยแล้ว ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจก็มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดต่อศาลได้ (พระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๔๙, ๕๐, ๕๑ และ ๕๒)[๑] เมื่อกรณีเป็น

ส่งพร้อมกับหนังสือที่ สร.๐๘๐๒/๖๙๘๑ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๐๙

[๑] มาตรา ๔๙ เจ้าของที่ดินผู้ใดได้รับแจ้งการประเมินภาษีบำรุงท้องที่แล้วเห็นว่าการประเมินนั้นไม่ถูกต้อง มีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้ โดยยื่นอุทธรณ์แก่เจ้าพนักงานประเมินตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน

ดังนี้ การวินิจฉัยอุทธรณ์ย่อมเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดโดยเฉพาะและเป็นกรณีที่ศาลจะต้องพิจารณาและพิพากษา (เมื่อผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในคำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัด) เป็นที่สุด คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะวินิจฉัย หรือสมควรที่จะให้ความเห็นในเรื่องเช่นนี้

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย
(นายหยุด แสงอุทัย)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๐๙

เมื่อเจ้าพนักงานประเมินได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้เสนออุทธรณ์นั้นตามลำดับจนถึงผู้ว่าราชการจังหวัด

การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการเสียภาษีบำรุงท้องที่เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัดให้รอคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาของศาล

มาตรา ๕๐ เพื่อการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้อุทธรณ์หรือบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารอันควรแก่เรื่องมาแสดง

ผู้อุทธรณ์คนใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกที่ออกตามมาตรานี้ หรือไม่ยอมให้ถ้อยคำโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดยกอุทธรณ์นั้นเสีย

มาตรา ๕๑ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นประการใดแล้ว ให้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานประเมิน

มาตรา ๕๒ ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดยกอุทธรณ์ตามความในมาตรา ๕๐ วรรคท้าย